

не сполуча, никой нѣма да ме обвини, че не съмъ изпълнилъ честно войнишкия си дългъ! —продума Османъ на обратното си заминаване.

Съ настѣпването на нощта заповѣдано било на турскитѣ войски да си отпочинатъ. Въ това врѣме въ Плѣвенъ царувала е мъртва тишина. Населението, прѣдъ неизвѣстността на своята сждба, опасавайки се отъ изтрѣбление, криело се въ подземия. По-заможнитѣ, естествено покровителствувани отъ духовенството, бидейки прѣдупрѣдени отъ Османъ-Паша за напущането отъ турскитѣ войски на Плѣвенъ, чувствували се обезпечени за своята сждба, и нѣкои отъ тѣхъ били събрани въ жилището на Архимандрита Константина на съвѣщание; тамъ тѣ сж обсждали за прѣдстоящата срѣща на рускитѣ войски. Но ето че пратеници отъ Османъ-Паша сж прѣдупрѣдили цѣлото население на града, че имотътъ и животътъ имъ сж въ безопасностъ. На всждъ се въдворило спокойствие и по улицитѣ на града се забѣлѣзвало необикновено оживление, а българскитѣ майки нашивали бѣли кръстове на фесовѣтъ. Българскитѣ жилища били окичени съ лика на Оногова, който възкреси България — Царя-Освободителя.

Изъ турскитѣ жилища и отъ болницитѣ съ затворени врата далечъ огласявали воплитѣ на раненитѣ и викътъ на болнитѣ, които молили за помощъ, но безнадежно сж очаквали да се вѣсти нѣкой въ това царство на смрадъ и страдания!... Размирни отгласи достигали отъ града по височинитѣ плѣвенски къмъ мюсюлманитѣ бѣжанци, гжститѣ маси на които ставали по-мрачни и по-безмлъвни. Нощта бѣше тъмна, но при все това, макаръ